

ΑΠΟ ΤΑ “ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ,,

(Συνέχεια τῆς σελίδας 260)

77

Κι' ἂν πέρασαν τὰ ἐξήντα σου κι' ἂν εἶσαι δίχως νιάτα
Σὰ μεθυσμένος πάντα σου τρικλιζοντας περπάτα.
Προτοῦ πιθάρι νὰ γυνῆ τὸ καύκιλό σου τοῦτο,
Σταμνὶ στὸν ὄμο βάσταγε, κούπα στὰ χέργια κράτα.

78

Κι' ὁ ἐρχομὸς κι' ὁ μισεμὸς στὸν κόσμο τί σημαίνει ;
Ποῦ εἶναι ἡ κρικέλλα τῆ ζωῆ, ποῦ μᾶς βισιῶ ἐνωμένη ;
Πόσα καὶ πόσα ἀφάνισε κορμιὰ ἡ γῆ, ποῦ πατοῦμε ;
Καὶ τὸν καπνὸ τους ποιὸς ποιῖ τὸν εἶδε ποῦ πηγαίνει ;

79

Σήκω καὶ δὸς τὸ γιαντρικό, ποῦ διώχνει κάθεσ ἔνοια,
Κρασιὰ μοσχίτα φέρτε μου, κρασιὰ τριανταφυλλένια.
Θέλεις λουπὸν τ' ἀνίδωτο τῆς λύτης νὰ τὸ μάθης ;
Κρασιὶ καὶ λύρα φέρτε μου μὲ τέλια μεταξένια.

80

Ὁ παραγάλλης φέσηξ καὶ ἔξοκισε τὴ φορσιὰ
Τοῦ ρόδοι, ποῦναι τοῦ ἀηδ νιοῦ ὁ ἔρωτις παντοτεινά.
ὦ! ρόδο ἐσὲ νὰ κλάψουμε ἢ τὴ δική μας μύρα ;
Ὁ χάρος θὰ μαδήση ἐμᾶς καὶ ρόδα νέα θὰ βγοῦν ξινά.

81

Καρδιά μου ἄς τις τοὺς ἔρωτες καὶ δλους τοὺς μάτιους λογιμοίς,
Κι' ὅσοι ἔρωτοπάθινε γιὰ μιὰ στιγμή ἄσε τους καὶ αὐτοὺς
Σιῶν Δερβισιῶν γύριξ, τριγύρω τὸ κειῶφι,
Ἴσως θα πρέπη καὶ Δεχτὸς μιὰ μέρα νᾶσαι ἀπ' τοὺς Δεχτούς.

82

Βαρυθυμιά μὴν ἄφινε ποτὲ νὰ σὲ κινιέψη,
Νὰ σὲ σκοτίτη ἔγνωια κουτὴ καὶ κίθε μιάρη σκέψη.
Βιβλίον, ἐρωμένη σου, λειβᾶδια μρωμένα,
Μὴν παρατᾶς, ὡς ὄτου ἡ γῆ κοντά τη; σὲ γυρέψη.

83

Κρασι, τὴ λαβωμένη μου καρδιά νὰ γειάνη δός μου,
Ποιὸν βισανίξ καὶ ὁ ἔρωτις κρασιὶ δὲν πίνει φῶς μου ;
Κάλλιο ἔχω τὸ μεθύσι ἐγὼ μ' ὅλα τὰ ψέμματι του
Παρὰ τὸ θόλο τ' Οὐρανοῦ, τὸ καύκιλο τοῦ κόσμου.

84

Λαλέδες, ὅπου φύρωσαν, τριαντάφυλλα ὅπου ἀνθῆσαν
Τὸ αἷμα κάποιου βισιλιᾶ τριγύρω ἐκ τὴ θὰ χῆσαν.
Καὶ μενεξίδες, ὅπου δῆς νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ γῶμα,
Ἐλίτσες ἄταν ποῦ ὁμορηιᾶς τὰ μάγουλα στολῆσαν.

Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ